

Puhtauden käsky

Pekka Ervastian esitelmä 18/10 1931

Jeesuksen toista käskyä vuorisäärnassa pidetään puhtauden käskynä. Se kuuluu, niinkuin muistamme: ”Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: älä tee aviorikosta — mutta minä sanon teille: se, joka katsoo naista häntä himoitakseen, on jo tehnyt aviorikoksen, on jo häpäissyt hänet sydämässään.” — Tämä on puhtauden käsky sentähden, että Jeesus nimenomaan siinä käskyssä viitaa ajatuksiin ja sydämen haluihin. Siinä ei ole kysymys ainoastaan teoista. On, niinkuin Jeesus sanoisi: vanhoille on puhuttu teoista, mutta te, jotka tahdotte olla minun opetuslapsiani, tahdotte kulkea minun jäljessäni, te tietysti ilman muuta ymmärrätte, että rikollisia tekoja ei saa tehdä. Mutta rikolliset teot johtuvat rikollisista ja epäpuhtaista ajatuksista. Sentähden minä neuvon teitä: teidän on pidettävä huolta ajatuksista, teidän on katsottava, ettette ole epäpuhtaat ajatuksissanne. —

Näin Jeesus puhuu tässä toisessa käskyssä. Ja me olemme enemmän ja enemmän kristikunnassa alkaneet ymmärtää, että tässä todella on kysymyksessä puhtauden käsky, että tässä todella puhutaan ihmisten sisäisestä, sydämen puhtaudesta. Jos ajattelemme vähän taaksepäin, huomaamme, että puhtautta on pidetty jonkinlaisena naisellisenä ominaisuutena ja naisille kuuluvana, mutta miehistä puhuttaessa ei tietenkään ole ajateltu ja puhuttu puhtaudesta. Ja puhtaus oli enemmän ulkonaista, se keskittyi siihen, että nuoren tytön piti olla puhdas, koskematon neitsyt avioliittoon mennessään. Miehen tietysti täytyi hurjistella nuoruudessaan, sentähden ei hänen yhteydessään puhuttu puhtaudesta; hänen piti tietysti olla kunnollinen olento, jonka piti perhettä elättää.

Mutta puhtaus, sehän oli lasten loruja, ei merkinnyt mitään miehelle miehelle, että hän vähän hurjisteli. Luontokin ikäänkuin puolsi sitä osoittamalla, ettei miehen erehdyksistä ollut mitään seurauksia, mutta kyllä naisten.

Mutta myöhemmin on alettu ymmärtää, että puhtaus on jotain, joka koskee miehiä, jos ei yhtä paljon kuin naisia, niin enemmän kuin naisia. Naisille on siveys ja puhtaus aivan kuin itsestään luonnollisempaa, he osaavat sitä itsestään, mutta miehille se on paljon vaikeampaa. Ja silloin se on velvollisuus. Jos siveys on ylivoimaisempaa miehelle, niin se osoittaa, että se on hänen velvollisuutensa, hänen täytyy miehuudessaan oppia sitä hallitsemaan, hän saa taistella sen puolesta itsensä kanssa. Myöhemmin aikoina on huomattu, että puhtauden käsky koskee yhtä paljon miehiä kuin naisia. Björnstjerne Björnson herätti aikoinaan huomiota, kun hän kirjassaan suorastaan vaati, että miehen täytyy mennä avioliittoon yhtä koskemattomana kuin naisen. Siitä saakka on tuota kysymystä pohdittu ja on ruvettu puhumaan miehen puhtaudesta. Puhtaus kuuluu ihmisille sinään.

Mutta silloin ajatellessamme tätä puhtautta olemme voineet mennä semmoiseen äärimmäisyyteen, että me emme muuta ajattele, kuin puhtautta, me emme muuta pidä silmiemme edessä, kuin puhtautta, ja silloin se muodostuu meidän mielikuvituksessamme enemmän tai vähemmän muodolliseksi. Puhtaus on ulkonaista tietysti, mutta myöskin sisäistä. Se on sellaista koskemattomuutta ja ylevää, jaloa puhtautta, että ihminen miltei tulee talviseksi, lumikirkkaaksi, kylmäksi olenoksi. Meille voi tulla semmoinen kuva puhtaasta ihmisestä, että hän miltei yliluonnollisessa kirkkaudessaan on hieman kylmä, niin koskematon, ettei hän tahdo tietää mitään kaikesta inhimillisestä, rakkaudesta,

ihmisten tunteista, ei mitään siitä, mikä muodostaa ihmiselämässä keskeisimmän, tärkeimmän, kauneimman osan.

Sentähden meidän on hyvä aina pitää mielessä, että puhtautta ei ole ilman rakkautta. Niinkuin rakkautta ei ole ilman puhtautta, niin ei ole puhtautta ilman rakkautta. Eihän ihminen voi tulla puhtaaksi ilman rakkautta. Mitä puhtaammaksi hänen sydämensä tulee, sitä enemmän hän oppii rakastamaan ja päinvastoin. Rakkaus ja puhtaus kulkevat käsi kädessä. Ne ovat jossakin tuolla ylempänä yhtä. Nainen on luonnostaan osannut olla puhtaampi kuin mies, niin on myös ollut samalla semmoinen ikäänkuin tieto, että nainen osaa enemmän rakastaa. Tämän olemme ennen ymmärtäneet, mutta kun ymmärrämme, mitä puhtaus on, niin ymmärrämme, ettei se ole enemmän naisen kuin miehenkään ominaisuus. Joskin naisilla on luonnostaan siihen enemmän mahdollisuutta, niin se on miesten velvollisuus.

Kun ajattelemme lasta, niin lapsi on viaton ja puhdas, äärettömän rakastava ja viaton puhtaudessaan. Mikä on kauniimpaa kuin seurata lapsen viattomuutta ja kehitystä. Ja samalla me näemme, että yhtä luonnollista kuin viattomuus on lapsessa, yhtä luonnollisesti hän rakastaa. Lapsi ei ole kylmä olento, päinvastoin hän juoksee isän ja äidin luo, hän tuntee suurta luottamusta setiin ja tätiin. Lapsessa on suuri luottamus tuossa rakkaudessa, joka on viattomuutta ja puhtautta. Niin näyttää, että rakkauskin kuuluu tuohon olentoon. Mutta me emme suinkaan ajattele, että lapsi näyttää meille kehityksen puhtainta huippua. Hän on kuin lupaus. Sentähden kun sanomme: ”ihmisen täytyy tulla kuin lapseksi, että hän voisi tulla taivasten valtakuntaan” — niin tämä on aivan totta, mutta meidän on pantava paino tuohon sanaan: ennenkuin tulemme taivasten valtakuntaan. Meidän täytyy tulla lapsiksi, yhtä puhtaiksi ja viattomiksi ja kirkkaiksi kuin lapset, mutta ei ole

sanottu, että kehitys siihen loppuu, että meidän on jäätävä lapsiksi. Päinvastoin on ajateltava, että se lapsi, kun astumme Jumalan valtakuntaan, on kehittyvä täysi-ikäiseksi Jumalan valtakunnassa.

Jos ajattelemme puhtautta toisessa muodossa, toisena esimerkkinä, niin mikä silloin astuu meidän mieleemme? Eiköhän äidin kuva. Jokaiselle hänen oma äitinsä on kaikista puhtainta, mitä on maailmassa. Jokainen ihminen ajattelee omaa suhdettaan äitiinsä ja silloin hän tietää sisässään: tuossa oli äiti puhdas jumalanäiti minulle. Ja siinä puhtaudessa ei ole mitään pois työntävää, vaan rakkautta yllin kyllin, rakkautta ääriään myöten. Täydellä luottamuksella me aina käännyimme äidin puoleen, hän sai meidän sydämemme kertomaan kaikki tuskat ja murheet. Hän rakasti meitä. Samalla me tiesimme, että äidin kuva meidän sydämessämme esti meitä kaikesta pahasta ja synnistä. Kun äiti oli painanut meidän mieleemme, ettemme saa olla pahoja kellekään, ei eläimille, ei kissoille, ei kärpäsille, niin se jäi mieleemme, ja tuo kuva äidistä esti meitä olemasta pahoja. Sentähden meillä on aina niin ylevä ja kaunis esimerkki puhtaudesta omassa äidissämme.

Sitten on meillä vielä, jos ajattelemme sitä puhtautta, joka rakastaa, mieskuva siitä. Meillä on mielessämme kuva suuresta ihmiskunnan opettajasta ja hyväntekijästä ja viisaasta. Meillä on lähinnä kuva Jeesus Kristuksesta, joka on puhtauden perikuva, puhtauden, joka on täynnä lämpöä, sääliä, rakkautta. Hän, jos kukaan, on meidän mielessämme ja sydämessämme täydellinen perikuva ihmisestä, joka ymmärtää, joka ei mitään tuomitse, vaan kaiken ymmärtää, joka kaiken on itse voittanut ja sentähden tuntee myötätuntoa kaikkia kamppailevia ihmissieluja kohtaan, sillä Hän on tuon kaiken läpikäynyt. Ja me voimme aivan täydellä luottamuksella kääntyä Hänen puoleensa kaikissa tuskissa ja vaikeuksissa, sisäisissä

ristiriidoissa. Ja me tiedämme, että Hän ymmärtää ja neuvoo, mikäli osaamme kuulla Hänen ääntänsä omassatunnossamme: Hän myöskin ratkaisee kaikki meidän pulmamme ja näyttää meille, mitä tietä meidän on kulkeminen.

Sentähden meiltä ei puutu ulkonaisia kuvia todellisesta puhtaudesta: lapsesta, äidistä, vapahtajasta. Mutta me ihmiset olemme vielä kaukana ihanteesta. Jos me ymmärrämme, että puhtaus kulkee käsi kädessä rakkauden kanssa ja että rakkaus meissä ei kasva ilman puhtautta, niin me ihmiset kuitenkin jokapäiväisissä oloissamme, ollessamme aina vaikeuksien ja ristiriitojen keskellä, kysymme itseltämme: onko semmoista rakkautta olemassa? Meidän muistomme omasta äidistämme on voinut haihtua, meidän tietomme maailman suurista vapahtajista on muuttunut hyljätynksi uskoksi, meidän tietomme lapsen puhtaudesta on voinut käydä meille kyynilliseksi tiedoksi siitä, että lapsessakin näkyy kaikki huonous, hänessä on varmaan jo kaikenlaisia tendenssejä sukupuolilikkaisuuteen j.n.e. Näin me emme näe puhtautta enemmän kuin rakkauttakaan. Vanha sääntö on, että me emme näe ympärillämme sitä, mitä ei ole meissä. Sentähden me emme voi nähdä rakkautta ja puhtautta, ellei sitä ole jonkun verran meidän omassa sydämessämme. Vasta sitten, kun meidän sydämessämme on rakkautta, voimme nähdä rakkautta ympärillämme, ja vasta sitten, kun meidän sydämessämme on puhtautta, voimme nähdä puhtautta ympärillämme. Ja Jeesus Kristus antoi meille käskyn puhtaudesta, joka erikoisesti teroittaa meille, että puhtaus on ennen kaikkea sisäinen ollakseen mikään puhtaus.

Että tämä Jeesuksen toinen käsky todella kuuluu elämään, ettei se ole Jeesuksen keksimä, vaan että hän siinä tulkitsee elämänlain, sen ymmärrämme ja näemme, kun katselemme ihmisten kuolemanjälkeistä elämää, kun

katselemme sitä ikuista elämää, joka on tässä maailmassa ja joka hetkellä ja joka häämöittää kuolemanjälkeisessä elämässä. Kun katselemme kuolemanjälkeistä elämää tämän elämän personallisen elämän jatkona, silloin näemme, mikä merkitys on Jeesuksen puhtauden käskyllä. Kuoleman jälkeen on hyvin paljon synkkää, kauheaa juuri tämän toisen käskyn yhteydessä. Sillä todella on niin, kuten on sanottu, että kaikki se, mikä kuuluu sukupuolielämään, on saanut aikaan ihmiskunnan suurimpia kärsimyksiä. Tämä näkyy niin selvään kuolemanjälkeisessä elämässä, sillä siinä on synkimpiä puolia juuri ne kärsimykset, jotka seuraavat sukupuolielämän väärinkäyttöä ja väärinymmärtämistä. Verrattain harvoin tapaamme kuolemanjälkeisessä elämässä ihmissieluja, jotka ovat synkässä vankeudessa sentähden, että ovat ylen ahneita. Se on jo jotain erikoista. On merkillinen havainto, kun näkee ihmisiä, jotka ovat sielunsa koko voimalla kiintyneet kultaan, ahneuteen, jotavastoin, kun seuraamme kuolemanjälkeistä elämää ja siinä esiintyviä seurauksia sukupuolielämän eri hairahduksista, niin näemme, että siinä on aivan mahdottomia joukkoja ihmissieluja, jotka ovat samanlaisissa kahleissa. Eivät tietysti kaikki ihmiset läheskään, mutta suurimmat joukot, jos vertaa niitä toisiin synteihin ja rikoksiin, siitä syystä, että ihmisen sukupuolielämä, rakkaus- ja lempielämä, on niin lähellä jokaista ihmistä, se tulee luonnon kanssa. Ahneus ei ole niin lähellä ihmistä. Sentähden on luonnollista, että ihmissielut kuoleman jälkeen ovat erilaisissa tiloissa. Kun lukee esim. Danten kertomuksia infernosta ja pugatoriosta, niin huomaa, kuinka hänellä on ollut selviä kokemuksia niistä asioista. Tietysti hänen kertomuksensa ovat tulleet hieman väritetyiksi; hänen katolinen uskonsa tai se, minkä verran hän katsoi velvollisuudekseen esittää asiat katolisen uskon rajoissa, tekee sen, että hän väritti kuvauksia sen mukaan. Tutkijan omat

silmälasit jonkun verran myös värittävät asioista. Sentähden ihminen, joka on salatieteilijä, mystikko, joka on pääsyt siihen, että voi tutkia niitä asioita, hän kenties kuvaa niitä hieman toisella tavalla kuin joku Dante, mutta asiat ovat pohjaltaan samat, niitä vaan katsellaan eri kulmalta.

Yksi tavallinen havainto kuolemanjälkeisessä elämässä on, että sielut kiitävät kuin tulessa ja voi kuulua huutoa, ja myös, että onnettomat sielut — nehan ovat kyllä itse asiassa astraalitulassa, mutta sinne heijastuu tämä maailma — liitelevät semmoiseen paikkaan maan päällä, jossa harjoitetaan huonoa, epäsiiveellistä elämää. Ne ovat silloin omien himojensa vallassa, ne etsivät tyydytystä siinä, että menevät maan päällä elävien sielujen luo, jotka voivat tyydyttää himojaan. Ja nämä kuolemanjälkeiset sielut, joilla ei ole fyysillistä ruumista, tarrautuvat kiinni fyysillisiin ihmisiin ja saavat silloin hieman tyydytystä näiden toisten ihmisten tyydytyksestä. Ja tämä on tietysti synkkä näky. Mikään ihmissielu ei ole kovin kauan siinä tilassa, mutta vakka se vain kestäisi kuukausi- tai viikkomääriä, niin semmoiselle sielulle se on pitkä aika.

Sitten on monenlaisia näkyjä, jotka näyttävät meille, kuinka ihmiset vielä palvelevat sukuviettä. Voi olla joku nainen, joka on maan päällä eläessään ollut erikoisen, sanoisinko, koketti, ja joka on saanut monen nuorukaisen ja miehen sydämen ensin surusta itkemään, sitten kiroamaan. Hän on herättänyt heissä intohimoja, mutta ei ole aikonutkaan tyydyttää niitä, sillä hänen tyydytyksensä on ollut se, että on saanut nähdä miesten kärsivän. Kuoleman jälkeen, kun hän on kiirastulessa, tuonelassa, jossa saa tutkia ja oppia tuntemaan itseään, niin hänen päälleen hyökkää kuin suuri miesolento — se voi olla myös apina — joka tahtoo häntä syleillä ja omistaa. Ei ole ketään häntä auttamassa, ja tämmöinen peto hyökkää hänen päälleen ja tahtoo syleillä häntä sukupuolikiimassa.

Tämä on hänelle hirmuinen helvetti ja se on itse asiassa noiden kaikkien miesten ajatukset. Hän oppii silloin ajattelemaan: ”mitä minä tein noille kaikille miehille? Minä olin hirmuinen olento, minä herätin tuon kaiken heissä, nyt se tulee minun päälleni.” Ja hän joutuu lopulta suureen omantunnon tuskaan ja hänen sielunsa vaikeroi: ”olenko minä ikuisesti kadotettu olento, kuka pelastaa minut?”

Sitten voimme myös nähdä suuren joukon olentoja, jotka kaukaa näyttävät ehkä siltä, niinkuin olisi suuri huone tai kuoppa täynnä sihiseviä käärmeitä, mutta kun menemme lähemmäksi ja tutkimme, huomaamme, että ne ovat kaikki miehiä. Ja kun he itse katselevat itseään, he näkevät itsensä ja toisensa miehinä. He ovat semmoisia, jotka elämänsä aikana ovat löytäneet onnensa ja nautintonsa siitä, että ovat pettäneet naisia. He ovat vietelleet toisen naisen toisensa perään. Vaikka he olisivat olleet naimisissa, ei se ole paljon heille merkinnyt, heidän elämänsä on vaatinut yhtämittaista vaihtelua ja tyydytystä, ja niin he ovat vietelleet sekä nuoria tyttöjä että rouvia. Ja he ovat saaneet tyydytystä siitä, että ovat voineet visseillä konsteilla näyttäytyä milloin viattomiksi ja kokemattomiksi, milloin suuriksi sankareiksi. Mutta kuoleman jälkeen tuo kaikki tulee heidän eteensä, ja silloin heistä itsestään tuntuu, vaikkeivät he sitä näkisikään, kuin jokin polttaisi ja palaisi heidän sisässään, kuin hirmuiset käärmeet olisivat heidän sisässään ja ne tulevat korvista ja suusta ulos. Ja silloin he huomaavat: tällöinen käärme olen ollut maan päällä.

Nuo tuskat kuoleman jälkeen ovat kuvaamattomia, sillä niitä ei ole mikään siellä estämässä. Kun me täällä kärsimme, niin täytyy tässä meidän ruumiissamme joku osa väreillä. Ilman aineellisia vibrationeja me emme voi mitään tuntea. Jokaisen tuskan pitää panna liikkeelle tuommoisia

värähtelyjä, ja se laimentaa tuskan. Mutta tuskan kotimaa on astraalimaailma, sillä siinä se aineellisuus on niin lähellä ajatusta ja tunnetta, että se on itse sitä tunnetta ja ainetta. Se väreilee ja muuttuu ajatusten ja tunteitten mukaan, mutta tuntuu tajunnassa aivan välittömän voimakkaana. Seuraus siitä, mitä me ihmiset olemme, ei, mitä me teemme, sillä teoista tulevat seuraukset seuraavassa syntymässä, mutta mitä me olemme, se tuntuu kuolemanjälkeisessä elämässä. Sentähden tuskia sanotaan helvetiksi. Tämä fyysillinen taso on oikeastaan ainoa paikallinen helvetti, ja tästä olisi tehtävä näkyväinen paradiisi. Ja jotain olemme saaneet aikaan siinä suhteessa. Mutta kuolemanjälkeisessä elämässä on olemassa paikattomat, elävät helvetit ja paradiisit. Ja nekin meidän on muutettava, helvetit on muutettava paradiiseiksi, ja se tapahtuu tavallaan jokaisen ihmisen eläessä. Ihmisen helvetti siellä muuttuu paradiisiksi siinä määrin, kuin ihmisessä on ollut hyvää, jaloa, kaunista, kuolematonta maan päällä. Mutta täällä maan päällä yksin on olemassa paikallinen helvetti, jonka on muututtava paradiisiksi, mutta joka ei itsestään muutu. Kuolemanjälkeisessä elämässä ohjataan välittömästi ihmisen kulku helvetistä paradiisiin, mutta maan päällä sitä ei voida tehdä ilman ihmisen omaa myötävaikutusta, sillä me olemme vapaita siinä suhteessa, että meidän täytyy luoda itse oma onnemme. Ja onni ei ole mitään rajoitettua, vaan se on yhteistä. Jos minä olen onnellinen, teen toisetkin onnellisiksi. Ja minä en voi olla onnellinen, jollen ole tehnyt työtä toisten onnen puolesta. Semmoinen on maallisen elämän tehtävä ja läksy.

Ja nyt me voisimme katsella tavallisen ihmisen kuolemanjälkeistä elämää. Jokaisessa ihmisessä on tietysti pahaa ja heikkoutta, niin että hänen täytyy joutua kärsimystilaan, mutta on paljon ihmisiä, jotka eivät joudu kuoleman jälkeen erikoisiin helvetteihin. On paljon niitä, jotka

astuvat jokseenkin suoraan taivaaseen, ei jumalan valtakuntaan, vaan siihen taivastilaan, joka odottaa jokaista ihmistä kuoleman jälkeen. Mutta tavallinen kokemus kuoleman jälkeen on kuitenkin se, että ihminen on jonkun aikaa jonkinlaisessa purgatoriossakin. Jokainen ihminen, kun hän kuolee ja ennenkuin hän joutuu itsensä kanssa tekemisiin, on ensin aivan se sama tavallinen ihminen, mikä hän oli eläessään täällä. Sentähden, jos saamme tavata vastakuolleen tai mediumin välityksellä tiedustaa häneltä, niin saamme tietää, että hänellä on hyvä olla. Hän jatkaa tätä tavallista elämää. Joidenkuiden sielujen laita, kuten murhaajien ja murhattujen, jotka vielä ovat sidotut tähän ilmapiiriin, on tietysti toinen, jolleivät he saa nukkua, mutta tavalliset ihmiset jatkavat tätä elämää, eivätkä aina tiedä, että ovat kuolleet. Ja he tapaavat ennen heitä kuolleita omaisiaan ja ystäviään, ja se on heidän mielestään oikein mukavaa. Niinkuin joku on sanonut: ”jos tämä on helvetti, niin tämä on oikein mukavaa, mutta jos minä olen jostakin salaperäisestä sattumasta joutunut ikuiseen taivaaseen, niin ymmärrän paremmin tätä kuin jos minun olisi pitänyt seisoa pilven lonkareella ja soittaa torvea. Täällä on oikein hauska seurustella toisten kanssa”. Ja se ei ole ollenkaan ihmeellistä, se on hyvin monen ajatus ja tunnelma. Ajatelkaamme esim. aviopuolisoita. Vaimo on kuollut ennen ja sitten kuolee mies. ”No terve!” — hän aivan ihmettelee — ”tuossa on minun rouvani ja kaikki ystäväni.” Ja hän huomaa, että siellähän voi ruveta viettämään mukavaa elämää, ja hän elää ja asuu oman rouvansa kanssa. Ja jos se avioliitto on ollut tuommoista enemmän tai vähemmän jokapäiväistä maan päällä, ettei ole ollut mitään suurempia vaikeuksia, mutta ei myöskään mitään suurempia tunteita ja autuuksia, niin tämä yhdessäolo jatkuu kuoleman jälkeen jonkin aikaa sovussa, mutta sitten nuo aviopuolisot huomaavat, että heillä on erilaisia

harrastuksia, kuten maan päälläkin. Rouva on ollut jonkun verran uskonnollinen, oli käynyt kirkossa tai jossakin lahkossa, seurassa, mies taas ei ollut huvitettu semmoisesta, oli ollut enemmän työstä ja seurasta huvitettu. Ja täällä kuoleman jälkeen aivan sama erottaa heidät. Lopulta näkevät he toisiaan hyvin harvoin ja sitten ei yhtään, koska heillä kummallakin oli omat itsetuntemuksensa, jotka heitä odottavat. Ja niin menevät he kumpikin omaan purgatorioonsa, jossa he saavat ruveta miettimään ja taistelemaan omien personallisten halujensa kanssa. Sitten he syntyvät taivaaseen, ja heidän elämänsä on silloin uusi kuva fyysillisestä, maanpäällisestä elämästä, mutta nyt tuhatkertaisessa rikkaudessa kaikesta, mikä oli siinä parasta. Nyt heidän taivaansa on itse asiassa sangen subjektiivinen. Kuitenkaan me emme voi sanoa, etteivät heidän sielunsa olisi kosketuksessa toistensa kanssa. Niin paljon kuin heidän sieluissaan oli yhteistä hyvää maan päällä, niin paljon he ovat kosketuksessa taivaassa. Me voisimme kuvata sitä jonkinlaisena lankana, joka kulkee heidän välillään, muuten kumpikin elää omassa taivaassaan. Se on kuitenkin paljon todellisempaa, kuin mikään elämä maan päällä. Sentähden, jos kysymme sielulta, joka on taivaassa: ”onko sinun elämäsi unta nyt?” — niin hän sanoisi: ”ei, tämä on paljon suurempaa todellisuutta kuin maan päällä.” Ja se on subjektiivista, että se on perinpohjin yksilön omaa onnea. Ja mikäli siihen toiset ottava osaa tai enentävät sitä onnea, sikäli on yhteisiä lankoja sielujen välillä. Siellä ei voi mikään häiritä toisen onnea. — Mutta näiden molempien aviopuolisoiden taivas loppuu siihen, että se tulee ikäänkuin läpikuultavammaksi, enemmän unennäön tapaiseksi, ja heidän sielussaan herää sanomaton kaipuu: ”mutta eikö ole mitään semmoista ystävää, mitään semmoista ihmistä, joka voisi rakastaa ja jota minä voisin rakastaa kaikessa, mitä suurimmassa onnessa ja

ihmeellisimmissä olomuodossa?” On ikään kuin rakkauden kaipuu kummankin sielussa nousisi ylimmilleen. Ja tuo sanomaton ja kuolematon rakkauden kaipuu nousee niin korkealle, että he haihtuvat ja kuolevat siihen. Ja sen perästä tulee uusi syntyminen.

Tämä on minusta elävä näyte siitä, että jokaisen ihmisen sielussa asuu sanomaton usko ja tieto siitä, että täytyy olla olemassa jotakin kuolematonta rakkautta, ei ainoastaan tuossa jumalallisessa merkityksessä, että se ulottuu kaikkia kohtaan, vaan toista ihmissielua kohtaan.

Minä otan vielä yhden esimerkin. Joskus on ollut semmoisia nunnia täällä maan päällä, että he todella ovat pyhittäneet koko elämänsä taivaalle, vapahtajalle ja jumalanäidille ja ovat eläneet ajatuksissaan, tunteissaan ja teoissaan täysin puhtaina läpi elämänsä. Tämmöinen olento on ollut nunnaluostarissa ja hän on ajatellut ainoastaan vapahtajaansa ja on ollut sanomattoman hyvä ja lempeä kaikkia ihmisiä kohtaan, joita hän on kohdannut ja joita hänen on tullut auttaa. Mutta hänessä asuu ainoastaan semmoinen sisäinen halu, että hän tahtoo olla kokonaan tuon taivaallisen ystävän oma. — Nyt ovat jotkut lääkärit sanoneet: tuommoiset nunnat ovat sitten hairahtuneet sukupuolielämään, heidän tunteensa vapahtajaa kohtaan on ollut aivan seksuaalista tunnetta. — Niin, tietysti on ollut semmoista ehkä väärää rakkautta, mutta on ollut todella oikeaa rakkauttakin. On ollut nunnia, jotka ovat olleet kuin ruumistuneita enkeleitä. He ovat eläneet vain ihannetta varten. Heidän päähänsä ei olisi pälkähtänyt, että maan päällä olisi miehiä, joita he voisivat rakastaa niin, kuin ihannekuvaa vapahtajasta, mikä heillä on. Tämmöisellä ihmisellä ei ole kiirastulta, vaan hän tulee suoraan taivaaseen, hän kulkee siellä enkelinä, kuten maan päällä. Mutta sitten, kun hän tulee enemmän ja enemmän tietoiseksi siitä ihmeellisestä

kaipuusta, mikä hänen sydämessään aina on elänyt, niin hän tulee jumalanvaltakunnan portille, eikä hän ole siihen nukahtanut, niin kuin toiset, ei kadottanut tajuntaansa, vaan hän on kulkenut taivaitten läpi portin luo, joka avataan hänelle. Ja sen toisella puolella hän tapaa sen oman ystävänsä, jota hän aina on rakastanut. Hän tapaa sen täydellisessä puhtaudessa, kirkkaudessa, rakkaudessa.

Pikakirj. Elli Peitso